

N:o 16.

Af Herr Wallenberg: Om tillägg till reglementet för Riksbankens styrelse och förvaltning.

I en tid, då man på åtskilliga håll söker göra gällande behovet af *nya* skatters påläggande under mer eller mindre lämplig form, torde det tillåtas hemställa, huruvida det icke vore skäl uti att äfven tillgodose Statskontorets och Riksgäldsverkets berättigade fördelar.

Statskontoret, Riksbanken och Riksgäldskontoret äro trenne penninginrättningar, som hafva hvar sitt hufvudändamål. Det borde derföre anses riktigt, att hvar och en af dessa institutioner handhades efter rigtiga ekonomiska grunder, och att icke *en* af dem gynnades på de andras bekostnad. Det förmenas vara likgiltigt, om Riksbanken gör *avance* på Statskontorets och Riksgäldskontorets bekostnad, ty man säger, att det allmänna i sista hand deraf i alla fall njuter fördelen. Men om i allmänhet hvar och en bör komma i åtnjutande af hvad honom med rätta tillkommer, så torde det vara förenadt med reda och god ordning, att hvardera af de tre institutionerna blir betraktad såsom gagnande i och för sitt eget ändamål, och att man får veta hvad hvardera för sig *rätteligen* kostar eller inbringar.

Riksbanken bör icke neka sina tjänster åt Riksgäldskontoret och Statskontoret på samma villkor, som Riksbanken utbjuder sina tjänster åt enskilda personer. Af chefens för Kongl. Finansdepartementet uttalande finner man, att Statskontoret behöfver allt hvad det kan få, och af Riksgäldskontorets skuldsummor synes det vara samma förhållande med denna institution.

Statskontorets utgifter äro så jemna och på förhand beräkneliga, att inga häftiga fluktuationer deruti förekomma. Det bör således icke vara förenligt med den ringaste svårighet för Riksbanken att godtgöra Statskontoret i räkning den högsta upp- och afskrifningsränta, som Riksbanken för tillfället förunnar någon enskild räkningshafvare.

Uti Riksgäldskontorets affärer förekomma deremot häftigare fluktuationer, så att det icke billigtvis kan ifrågasättas, att Riksgäldskontoret skall komma i åtnjutande af dagränta å sin räkning hos Riksbanken. Det är icke heller så nödvändigt, enär Riksgäldskontoret hos Riksbanken har ett kreditiv, hvilket Statskontoret saknar. Men på *depositionsräkning* bör Riksbanken alltid kunna stå till tjänst med att emottaga penningar af Riksgäldskontoret och Statskontoret på de vilkor, Riksbanken för tillfället genom annons förklarar sig vilja förunna enskilde insättare.

Riksbanken bör för Statskontorets och Riksgäldskontorets insättningar erlægga ränta, fast hellre som det ingår bland en banks uppgifter att förmedla liquider och fruktbar göra tillfälligtvis lediga penningkapital.

På grund af det anförda tillåter jag mig vördsamt föreslå, det Riksdagen behagade besluta:

- 1:o att i Bankoreglementets § 23 må tilläggas ett nytt moment af innehåll: att Statskontoret skall af Riksbanken åtnjuta ränta, för hos Riksbanken på löpande räkning af Statskontoret insatta medel, motsvarande den högsta upp- och afskrifningsränta, som af Riksbanken beviljas någon enskild räkningshafvare;
- 2:o att i § 24 af Bankoreglementet införes ett nytt moment, innehållande, att så väl Riksgäldskontoret som Statskontoret skola vara berättigade att hos Riksbanken insätta penningar på *depositionsräkning* under samma vilkor, i afseende på ränta och uppsägningstid, som Riksbanken, då insättningen sker, medgifver enskilde.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1883.

A. O. Wallenberg.